

„I Fald jeg hører, han har ingen Fred
i Hjemmet, synes saaret og forpint,
da bli'r der Larm, en Dommedagsbasun
kan neppe lyde værre, selv for Dem!

Nu har jeg varet Dem i Tide, vogt Dem!“

Næste Dag rejser de. Vejen gaar gennem Sydfrankrig. Aurora kan ikke glæde sig; det er, som om Romneys Bryllupsklokker bestandig kimer for hendes Øren og overdøver alt andet. Hun ser kun uklart det skønne Land:

„hvis Høje bugned' som et dækket Taffel
og bar den rige Høst af Korn og Vin,
som bød de os til Gæst i Frankrigs Navn.
„Marseilles“ det lød, og se! den dukked' frem,
omringet af sin Masteskov, og bag den
en Stribe af det blaa, det blanke Hav,
der lig en dragen Damascenerklinge
sig kummed' i den klare Aftenluft.“

Om Natten sejler de:

„Paa Dækket sad jeg, gennem Stjerners Sang
jeg lytted' efter mit Italiens Røst.
Fjernt endnu toned disse Bryllupsklokker
som Gadens Vognhjul for en døende,
der ved, han lever ikke Natten over,
og venter med en elsket Haand i sin.
Just saadan sad jeg, thi jeg var ej ene,
Naturens Røst mig naa'de som en Vens,
fra Mindets Land den aanded blødt imod mig.
De gamle underfulde Bjærges Rad
nu dukked' frem langs Kysten Tind ved Tind
lig en homerisk Verdens Helteskygger,
der tørsted mod det svale, vinblaa Hav
og spejded' efter Eventyr derude.
Jeg tænkte dog ej: hil dig mit Italien!
jeg tænkte: ak, min Fader! Barndomshjemmet,
men tomt og øde. Disse kendte Steder
er altfor meget, eller altfor lidt
for Sjælens Trang. For lidt, naar Livets Majløv